

Edo vzgaja otroke?

Glasom statistike, ki obravnava število ter odstotno razmerje med moškimi in ženskimi učnimi močmi na evropskih osnovnih šolah, poučuje v Franciji v ljudskih šolah polovico učiteljev in polovico učiteljic. V Angliji prekašajo ženske učiteljice moške učitelje, ker jih je 60 odst. Tudi v ameriških Zedinjenih državah je vzgoja otrok poverjena pretežno ženskam, medtem ko je v Nemčiji na ljudskih šolah 75% učiteljev in 25% učiteljic.

30 tisoč ptičev rešenih.

Na zadnjem občnem zboru dunajskega društva za varstvo živali se je ugotovilo, da je organizacija lanske jeseni s prevozom ptičev v južne kraje rešila 90 tisoč ptičev življenje. Med ptičami, ki bi bile v drugih razmerah gotovo poginile, so bile večinoma lastovke.

75.000 let staro okostje.

V Palestini izkopava starine med drugimi tudi angleško-ameriška znanstvena ekspedicija. Pri Atlitu je izkopala 3 človeška okostja iz neandertalske dobe. Učenjaki trde, da je to za antropologe najznamenitejša najdba. Okostja, pravijo, so stara 75.000 let. To so seveda samo cennitve učenjakov.

Čudežna ura.

Italijanski dnevnik pišejo o velikanski stolpni uri. Naročena je za novo stolnico v Mesini in pomeni pravi čudež umetne mehanike. Bronasti kipi štirih letnih časov bodo beležili na številničnicah ure in dneve. Petelin bo naznanjal dan, rjoveči lev pa bo napovedal solnčni zahod. Bronasta kipa Dine in Klarence, dveh mesinskih junakinj, ki sta leta 1202 rešili rojstno mesto vojske Karla Anžuskega, bosta zvonila ure. Čudežna ura bode tudi kazala sliko zvezdnatega neba, stanje lune ter ure plime in oseke.

Za našo deco.

Čarobna lutka.

(Dalje.)

Pogledal je v tisto smer. Začel si je meti oči, ker jim ni mogel verjeti. Videl je namreč, kako stopa iz votline cela povorka krasno oblečenih prtilikavcev. Med njimi se je prikazala na vozu, velikem kakor polovica buče, mala in lepa žena, ki je bila črna kakor zamorci. Nosila je obleko iz dragocene tkanine z mnogimi vezninami. Na rokah in nogah je imela zlate obročke.

Peter se je malodane prestrašil, ko je videl, da se je povorka ustavila baš pred njim. In ko je še videl, da je črna žena stopila z voza in se napotila proti njemu, ga je res prevzel strah.

Črna vila je to opazila in zato mu je začela smehljajoč se govoriti:

»Dragi Peter, baš zadovoljna sem, da morem govoriti s teboj. Ugajaš mi. Često sem čula, kako se pritožuješ. In to mi je prav. Ne ljubim onih, ki so zadovoljni s svojo usodo. To so malodušni ljudje. Poglej mene! Jaz nisem bila v življenju nikoli zadovoljna, čeprav štejem že več kot pet tisoč let. Vem, da zavidam onemu neumnemu Antonu. To mi je zelo drago. Ah! Ah! Veruj mi, Peter, da ni vse zlato, kar se sveti v njegovi prodajalni. Prepričan bodi, da polovica njegovega zlata ni pravo zlato. Zadovoljila te bom, Peter, ker si dober moj podanik.«

»Kdo bi to mogel biti?« se je na tihem vprašal Peter.

»Jaz sem vila Vragolanka«, je govorila črna ženka. »Rada bi ti pomagala. Reci mi: Je li Antonova delavnica vredna deset tisoč zlatnikov?«

»Ne, ne toliko!« je zaklical Peter. »Če bi se mu danes prodala, ne bi dobil več kot šest tisoč zlatnikov.«

»Tem slabše za tebe«, je menila črna vila. »Zdaj si revnejši za štiri tisoč zlatnikov, ker te sem hotela napraviti toliko bogatega kakor je Anton.«

»Joj, kak osel sem!« je pomislil Peter. »Če bi bil to vedel, ne bi mi tale mala čarovnica mogla odtrgati štiri tisoč zlatnikov.«

»Tako je«, je rekla črna vila. »Vem, kaj si sedaj misliš. Psuj me! Ogovarjaj me! Oh! Kako draga mi je nehvaležnost. Pazí, kaj ti bom sedaj dala!«

In Peter je opazil, da drži vila v roki črno lutko, ne večjo od prsta, ali tako divno izdelano, da Peter kot slaven izdelovatelj lutk doslej ni videl še kaj tako dovršenega.

»Ti se sedaj, Peter, vprašaj, kaj bi to moglo biti«, je rekla mala vila. »To je čarobna lutka. Vzemi jo! Vredna je točno tri tisoč zlatnikov. Če dodaš to svoto k oni, ki jo že imaš, tedaj boš imel toliko, kolikor ima Anton.«

Petrove oči so kar sijale veselja.

»Če boš ostal zadovoljen s svojo usodo, ti tale lutka ne bo pomagala prav nič. Če pa boš potreboval moje pomoči, ti bo ona pomagala, če bi bil tudi še tako daleč. Ako jo prodaj na konec sveta, se ti bo v tem slučaju prikazala tam, kjer se nahajaš. Zdaj pa zdravstvuj!« Nato se je povorka oddaljila po isti poti, po kateri je bila prišla.

Peter se je vrnil domov, je legel in trdno zaspal. Ko se je prebudil, je mislil, da je vse vkup samo sanjal. Ali čarobna lutka je bila tu, na mizi.

Hitro se je oblekel, odprl delavnico, postavil lutko pred sebe in hotel zajtrkovati. Pa niti prvega grižljaja ni utegnil spraviti v usta, kar se pojavi neznan človek in vpraša, koliko stane mala črna lutka.

»Štiri tisoč zlatnikov«, je rekel Peter.

»To je mnogo«, je rekel tujec. »Naročeno mi je, da ne dam več ko tri tisoč.«

Peter je vzel tri tisoč in je dal lutko.

»Kako srečen sem«, je vzdihnil, ko je tujec odhajal.

»Morda«, je menil tujec, »ali samo za trenutek.«

II.

Ko tujca ni bilo več videti, je Peter spravil zlatnike v žep, vzel klobuk in se počasi napotil preko ulice k zlatarju. Pri vsakem koraku so mu žvenketali zlatniki v žepu.

(Dalje sledi.)

Medvedek.

(Povest v slikah.)

43. Miški na delu.

»Najuni zobje so ostri ter močni. Preglodana bo vrv. Urno na delo, hitro boš prost, zopet boš videl mamo.« Začneta glodati, konopec je naglo preglodan.

44. Miško uteče skozi okno.

Miško že ni več zvezan. Oh! Vrata so zaklenjena. »A, glej okno! Treba poskusiti! Hura! Okno se da odpreti. Kako se bo hudovala čarovnica, ko bo videla, da sem pobegnil!« Dalje sledi.